

Вашингтон, окръг Колумбия

Колите от кортежа се движеха по павираната улица.

Начело на колоната имаше три мотоциклета, следвани от патрулен автомобил на вашингтонската полиция, два седана на Тайните служби и две еднакви лимузини. Зад лимузините следваха събърбаните и още няколко седана. Гледката беше впечатляваща, особено като се имаше предвид, че на двамата мъже, охранявани толкова много, тепърва предстоеше да спечелят изборите и да влязат в Белия дом. Няколко дни преди това неизвестна терористична група заплаши да саботира предстоящата предизборна кампания. Тайните служби нямаха избор и бяха принудени да предприемат тези драконовски мерки за сигурност.

На задната седалка на втората лимузина седеше Марк Рос и разтриваше челото си. Имаше ужасно главоболие. Той се опита да игнорира неспирното дърдорене на спътника си и в същото време си задаваше въпроса как, по дяволите, се забърка в такава каша. По-добре щеше да е ако си беше останал в Сената, където разполагаше с истинска власт.

Същата власт обаче го беше докарала до сегашното положение. Или поне скоро щеше да го докара.

Взаимоотношенията им вървяха към раздяла. Още от

началото те бяха брак по сметка. И двамата си имаха предимства и недостатъци и през повечето време не се настъпваха един друг. Посредниците от властовите кръгове и силните на деня им бяха обяснили, че те ще се допълват взаимно. На хартия всичко изглеждаше прекрасно. Истински брак, сключен в рая. Ако си бяха направили труда да прочетат поне една класическа древногръцка трагедия обаче, щяха да са наясно, че боговете понякога са доста жестоки. Особено когато искат да дадат урок на надменни, но простосмъртни човешки същества.

Рос винаги се беше съобразявал с Джош Аликзандър.

Аликзандър, новоизгряващата звезда на Демократическата партия, беше губернатор на щата Джорджия. Беловласите старци, които ръководеха партията, накрая бяха проумели с дебелиите си глави, че кандидатурата на либерал от Североизтока е абсолютно неизбираема. Единственият им шанс да спечелят беше да привлекат на своя страна южняшки губернатор, праведен християнин. Само така те щяха да разцепят вота на щатите, влизащи в “Библейския пояс”, и да откраднат достатъчно червени щати, че да победят. Аликзандър беше логичният им избор. Красив, умен и с изтънчени обноски.

Семейството на жена му имаше повече пари, отколкото

много държави от Третия свят. Единственият му недостатък беше сравнително младата възраст. На четирийсет и пет, той още беше зелен в много сфери, а най-уязвим бе по въпросите на външната политика. Социологическите проучвания показваха, че хората не са уверени, че от него ще стане силен лидер, който да продължи непоколебимо войната срещу тероризма. И тук на сцената се появи Марк Рос. Сенатор от Кънектикът с трети мандат Рос в момента беше директор на Националното разузнаване и имаше репутацията на един от най-изявените “ястреби” сред демократите във Вашингтон.

При нормални обстоятелства тези двама души никога не биха играли в един отбор. Изборите обаче бяха придобили необикновен обрат в мига, в който настоящият президент обяви, че е болен от Паркинсонова болест и няма да се кандидатира за втори мандат. И тъй като оставаше само една година до изборите, партията беше неподготвена. Първичните избори бяха на прага, а те разполагаха само с една подходяща кандидатура – тази на вицепрезидента Шърман Бакстър Трети. Всички, включително президентът, бяха единодушни, че с Бакстър ги чака провал. Той беше може би най-маргиналният и слабохарактерен вицепрезидент в историята на САЩ,

което само по себе си беше достатъчно красноречиво. Вотът му на доверие в родния му щат Калифорния беше под трийсет процента. За много неща можеха да си затворят очите, но не и за този жалък процент. “Старците” в партията го издърпаха настрани и го уведомиха, че политическата му кариера е приключила. И тъй като през последните три години Бакстър неведнъж се беше компрометирал и беше показвал слабостите си, той не се осмели да им противоречи.

В същото време Рос трескаво работеше зад кулисите. Имаше силни връзки на Уолстрийт и се ползваше с висок авторитет в стария си клуб - Сената. Освен това беше достатъчно хитър да не се качва на ринга твърде рано. Той изчака да минат изборите в Ню Хемпшир, след които Аликзандър излезе като основен претендент за Овалния кабинет. После започна да плете мрежи, да внушава на различни кръгове, че младият губернатор се нуждае от партньор със солидни познания и опит в областта на националната сигурност. Накара хората си да лобират за него. Лично преговаряше с големите спонсори на партията, ядеше и пиеше с тях и постепенно започна да ухажва красивия и млад губернатор на Джорджия. Всичко си идваше на мястото, точно както го искаше Рос. Когато излезе на трибуната по време на националната

конференция на партията, в залата се разразиха бурни дебати. Накрая спечелиха с овации - поведоха с осем точки. Това беше преди три месеца. Кулминацията, апогейт на кампанията. Оттогава обаче нещата тръгнаха рязко надолу и двамата „партньори“ търпяха поражение след поражение. Две седмици преди деня на изборите те изоставаха от опонентите си с три точки и Рос беше под силен натиск. Анкетите сочеха все едно и също: гласоподавателите ги смятаха за по-слаби от опонентите им по въпросите на националната сигурност. По план тук трябваше да се намеси Рос и да запълни дупката, но откъде би могъл да предполага, че президентът ще оттегли подкрепата си от тях?

Той ги беше зарязал в момент, в който най-много имаха нужда от него. Да, беше изразил предпочитанията си към тях, но какво друго му оставаше? Да предпочете републиканците? Воденето на кампанията без сигурен гръб беше част от бойния план. Така те щяха да наберат милиони долари и да спечелят повече телевизионно време. Президентът трябваше да се намеси на по-късен етап и да изрази доверието си в младия кандидат и неговия опитен подгласник... В действителност получиша само мълчание и безучастие.

Пред медиите се оправдаха, че болестта пречи на

президента да вземе дейно участие. Неговият дълг беше да работи в кабинета си в името на американския народ. Рос повярва в тази версия за няколко дни, но после реалността го удари в лицето като мокър парцал. От два достоверни източника до него достигна мълвата, че президентът не е доволен от номинациите. Бил обиден, че никой не се е консултирал с него кого да избере Аликзандър за свой подгласник. Освен това президентът беше дал да разберат, че Рос не е подходящ.

Тези думи пронизаха болезнено Рос, но той се беше отнесъл с пренебрежение към тях, като на бръщолевене на старец в края на жизнения му път. Верен на житейската си философия никога да не се предава лесно, удвои усилията си и запази позитивната си нагласа. Тази сутрин обаче имаше необяснимо предчувствие за големи неприятности. Оставаха само две седмици и за този кратък период едва ли резултатите можеха да се променят драстично. За да излязат на върха през октомври, им трябваше истинска изненада и Рос с голямо удоволствие би изгледал реакцията на президента в деня на тържественото встъпване в длъжност